

VERSCHIJNT

Alle dagen, behalve Zon- en Feendagen.

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor 's Gravenhage per 3 maanden 4.50.
 Voor de overige steden des Rijks 5.50.

DINGSDAG 12 JUNIJ.

UITGEVER-DIRECTEUR:

C. H. SUSAN, Jr., te 's Gravenhage.

Hoofd-Correspondenten M. Spoonveld en Zoon,
Beursteeq, te Amsterdam.

Brieven franco aan het Bureau De Grondwet.

Jan Hendrikstraat, n^o. 259.

PRIJS DER ADVERTENTIE

Van één tot zes regels.
 Voor elk regel meer.
 Behalve de 35 ots. zegelgeld.

Aankondigingen van geboorte, huwelijk en overlijden
 worden geplaatst tegen betaling van 1/2, het zegel-
 regt daaronder begrepen.

12 Junij 1855.

Hoog klept het Hollandsch hert van vaderlandsche vreugde,
 Nu Leidons Hoogeschool heur feest wêr vieren mag;
 Twee honderd tachtigst jaar dier grijze stichting heugde,
 Waardoor der burgrenmoed zich eens vergolden zag;
 Die sints een kweeschool werd tot zegen van Europa,
 Die Hollands grootheid door de wereld heeft verhoogd,
 Die voor dat Holland bleef een milde bron van hope,
 En nog met fierheid op den ouden luister boogt.
 Die uit haar schoot een tal van mannen zag verrijen
 Door 't helder schitterend licht der wetenschap belonkt,
 En nog den tijdgenoot een eedleu stoet kon wijzen
 Die thans de jonglingschap voor 't edelst doel ontvonkt.
 Gewis, 't voegt in deez' stond van harte mée te juichen,
 De deelen in de vreugd, die veler hart ontgloeit,
 En dankbaar voor den Heer de knieën nêr te buigen:
 Want uit Zijn rijkdom is dat heil ons toegevoeid;
 Want Hij was 't, die de magt van Spanje's strijdmusketten,
 Die 't wden der wreede pest, de honger legde aan band,
 Den fieren watergeds de veste hielp ontzetten,
 En die d'ontboeiden stroom joeg op 't omliggend land.
 God was 't, die 's burgers zin bestuorde bij het kiezen,
 Dat 't tijdelijk voordeel week' voor 't heil van later tijd,
 Dat Leiden toen de vrucht van 't strijden wot verliezen,
 Aan 't heil van 't nageslacht heur zorgen heeft gewijd.
 God is het, die Zijn werk getrouw blijft onderhouden,
 En, ALLER KENNISBRON en OORZAAK VAN AL 'T LICHT
 Dier rijke gaven nog aan mannen wil vertrouwen,
 Wier wetenschap en kunst den jongling leert en sticht.
 O blijf' Hij met Zijn geest de Hoogeschool omzweven,
 Dan vormt zich dáár een tal van Predikers van 't Woord,
 Die 't toonen door hun taal, 't doen blijken in hun leven,
 Dat zij van 's Heilands leer, van 's Heilands geest doordringen,
 Wersich van den dorren twist, van 't ongelof van deez' tijd,
 En door geen hoogmoed en geen menschevrees bedwongen,
 Hun roeping volgen en volharden in den strijd.
 Dan zal Geneeskunst steeds heur balsmend heilsap schenken;
 Dan mist de wetenschap geen priesters om zich heen;
 De bron der Oudheid blijft de dorst des geestes drenken,
 Al wordt haar invloed door de domheid driest bestreên.
 Dan zal voor Regt en Wet zich 't jeugdig hart hier vormen
 En leert, hoe bij het wden, bij 't dreigen van d'orkaan,
 Hoe ook Europa wordt geschud door d'oorlogstormen,
 Men met een mannavuist aan 't roer van Staat kan staan,
 En voor diens regten strijdt, als 't kostbaarst onderpand,
 Waar 't vrije burgerhart van geestdrift voor moet blaken,
 Meent hij 't wél met zijn Vorst en met zijn Vaderland.
 Blijf' door des Heeren gunst de Hoogeschool geprezen,
 En moge onze leus, bij 't innigst zielsgebed,
 Voor God, voor 't Vaderland en voor den Koning wezen,
 In schaduw van Gods dienst, in schaduw van de Wet!

A. VAN DER HOOP JR'SZON.

In de redevoering, die de heer VAN HALL op 5
 Junij hield, heeft hij de positie aangegeven van een
 Ministerie en van eene oppositie in het algemeen, en
 die schets toepasselijk gemaakt op de houding van zijn
 Ministerie en van de tegenwoordige oppositie.

Ik moet hier, Mijne Heeren — en de geachte spreker, die
 zoo even het woord heeft gevoerd, heeft reeds daarover gespro-
 ken, maar niet juist hetzelfde gezegd wat ik meen in het mid-
 den te moeten brengen — een woord spreken over oppositie en
 Ministerie. Wij behoeven ons niet te verdedigen daaromtrent,
 dat het der Regering oneer zou doen, wanneer zij uit overtuig-
 ing voor de oppositie wijkt, want daarvan is hier geen kwestie.
 En dit zal ik aantoonen. Maar welke is de positie van eene
 oppositie? welke die van een Minister? De oppositie, uit leden
 der Kamer bestaande, is altijd iets vooruit, dikwijls op een
 verkeerd weg, somtijds op een goeden, maar altijd iets vooruit.
 Maar die oppositie heeft geene verantwoording; zij kan dus zeer
 gemakkelijk vooruitstreven; zij kan vrij spreken, even als zij,
 die thans het wetsontwerp bestrijden. Het ministerie echter, ook
 al, wanneer het in den geest van die oppositie zou vallen, kan
 niet spreken, wanneer zijne verantwoordelijkheid zulks niet
 toelaat. Want het Ministerie is verantwoordelijk, uit den aard
 der zaak dus, ook dan wanneer Ministerie en oppositie het eens
 waren omtrent het fond der zaak, of wanneer er ten aanzien
 van sommige gronden, door de oppositie aangevoerd, eenheid
 van inzichten bij de Regering bestond, ook dan zal altijd een
 staatsman, aan het hoofd van 's lands zaken staande, een Minis-
 terie, terughoudender zijn dan een lid der oppositie.

Gaarne erkennen wij, dat de schets niet al te onge-
 pakkig is uitgevallen, gelijk anders gewoonlijk het ge-

val is, wanneer de heer VAN HALL, om uit de verle-
 genheid te geraken, zich van het evaderende middel
 van beschrijving bedient.

Maar de toepassing?

Indien het standpunt der oppositie erkend wordt
 eigenaardig te zijn, gelijk de heer VAN HALL het nu
 verklaart: "iets verder vooruit dan de Regering," alzo
 eene heilzame drijfkracht voor de levenswerkzaamheid
 van een Ministerie, hoe komt het dan dat de heer
 VAN HALL, in December 1853, in stede van het toen-
 malig voorstel tot afschaffing toe te schrijven aan het
 eigenaardig standpunt der oppositie, het, met zijne
 ambtgenooten, heeft gekarakteriseerd als een middel,
 om populariteit te bejagen, om de Regering moeije-
 lijkheden in den weg te leggen, om de Natie te be-
 spotten?

Indien, zelfs wanneer er ten aanzien van sommige
 punten eenheid van inzichten bestaat tusschen Regering
 en oppositie een Staatsman, aan het hoofd van 's lands
 zaken staande, een Ministerie, altijd terughoudender
 zijn zal dan een lid der oppositie, hoe komt het
 dan, dat nu de Regering ver vooruit is, en de oppo-
 sitie de nederige rol van "terughoudender" vervult?

Waarom is het toe te schrijven, dat de voorstellen
 der oppositie den bedachtzamen stempel eener Rege-
 ring en die der Regering den stempel eener altijd iets
 vooruit zijnde oppositie dragen?

Waarom?

Aan de omstandigheid, dat de Regering, haar eigen
 weg verlatende, uit overtuiging is gestapt over de
 kloof en in het voetspoor is getreden van de opposi-
 tie; maar niet zoo geheel en al de teugels van het
 bewind willende overgeven, niet willende erkennen, dat
 de oppositie bedachtzaam had gehandeld, iets anders
 heeft moeten doen dan door de oppositie reeds gedaan
 was. *Bon gré mal gré* drong zij dus de oppositie achter
 uit, en "de Staatsman" die "altijd terughoudender"
 moest zijn dan de oppositie, werd de *éclairneur* op den
 weg der afschaffing van accijnzen.

Wat leest men in de Nieuwsbode verkondigd?

"Het voortbrengend vermogen is vrij wat hooger te zoeken:
 men zal het vinden bij grondige kennis, vereenigd met kapitaal
 en volhardende onderneming. De werkman — men ergero zich
 niet aan de vergelijking — is niet veel meer dan het werktuig,
 dat noodzakelijk gebezigd moet worden voor de productie. De
 innerlijke waarde van die soort, even als van alle andere
 werktuigen, bepaalt zich door de hoeveelheid en de hoedanig-
 heid van de dienst, die er door verrigt kan worden, maar de
 prijs, waarvoor men zich den werkman aanschafft, wordt daaren-
 boven geregeld naar tijdelijke en lokale vraag en aanbod. Daarin
 alleen ligt de geheele moeilijke kwestie der dagloonen opge-
 sloten. Breng de broodprijzen op de helft terug; wanneer het
 niet tevens in uwe magt ligt de dagloonen op dezelfde hoogte
 te doen blijven, en te verhoeden dat ze 50 pct. lager worden,
 dan leidt uw reusachtig vraagstuk tot niets."

Met uw verlof, mijnheer J. B.!

Wij ergeren ons over uwe, den werkman zeer ontee-
 rende en miskennende vergelijking *à l'instar de Forrest*.
 Wij nemen, evenwel, op dit oogenblik den hand-
 schoen niet op voor den braven werkman, in zoo ver
 het de plaats betreft, die gij hem in de maatschappij
 wilt hebt aangewezen; maar ook de gevolgtrekking,
 die gij maakt, is valsch, omdat ge ééne zaak over
 het hoofd ziet.

De innerlijke waarde van het werktuig bepaalt zich
 door de hoeveelheid en de hoedanigheid van de dienst,
 die er door verrigt kan worden; maar, en hier komt
 het vooral op aan, de dienst staat tot de kracht, die
 er toe vereischt wordt, in eene omgekeerde verhouding
 als het loon van de dienst tot de kosten van de kracht.
 Met andere woorden: de prijs, waarvoor men zich den
 werkman aanschafft, wordt bepaald

1o. door de kracht, die hij besteedt;
 2o. door de kosten, om die kracht te voeden en te
 versterken;
 3o. door den tijd van dienst;

4o. door tijdelijke en plaatselijke behoefte of over-
 vloed.

Nu vergeet men veeltijds de tweede voorwaarde.
 Wat de brandstoffen zijn voor het stoomwerktuig en
 de olie voor het mechanisme, dat zij de levensmidde-
 len voor den werkman.

Hoe goedkooper die middelen tot kraachtsontwikkeling
 zijn, hoe minder behoefte aan hooge arbeidsloonen.

Hoe lager de arbeidsloonen, des te gemakkelijker
 de concurrentie, des te meer bloei van de nijverheid.

Hoe meer de nijverheid bloeit, des te meer hand-
 welvaart; des te ruimer vloeijen de algemeene bronnen
 van volksbestaan.

Men zoekt, naar ons inzien, den grondslag ver-
 keerdelijk enkel in den prijs der werkloonen, verge-
 tende, dat in onzen tijd vooral, goedkoop voedsel het
 eerste en voornaamste vereischte is voor den werkman,
 om den handenarbeid aan te moedigen, den ijver te
 steunen, voor uitspattingen te behoeden en den trek
 tot opwekkende en prikkelende middelen te keeren.

En deze opmerking steunt op de ervaring.

Menig arbeider vergenoegt zich met een daggeld
 van vijftig cents voor het verrigten van werk, dat
 weinig inspanning kost, liever dan de verdienste van
 het dubbel of ééne gulden, waarvoor meer kracht en
 daartoe ook beter voedsel wordt gevorderd, omdat hij
 tout bien compté in het eerste geval meer overhoudt.

Op deze en dergelijke praktische uitkomsten rust het
 beginsel der afschaffing van de accijnzen op de eerste
 levensbehoeften.

In plaats van de gronden te ontzenuwen van ons
 betoog over de sedelijke gevolgen van de afschaffing
 der belasting op het gemaal;

In plaats van volledig over te nemen dat betoog,
 ter kenschetsing van den geest en de eigenlijke betee-
 kenif der slotzinnede;

wordt door de Nederlander onze beschouwing ver-
 minkt en daarbij niets meer of niets minder verstaand
 dan:

"de heilige ernst is hier of zelfbedrog of schijnheilig-
 heid van de ergste soort."

Aan zelfbedrog kan niet worden gedacht, omdat wij
 onze meening uitvoerig, en, zoo wij meenen, duidelij-
 k hebben ontwikkeld.

Ook daarvan schijnt de Nederlander zoo overtuigd,
 dat aan het waagstuk van eene wederlegging zelfs niet
 gedacht is.

Maar dan is het "schijnheiligheid" en wel van de
 "ergste soort."

Wij behoeven ons dat verwijt niet aan te trekken;
 want men betwijfelt het niet meer — het Ministerie in de
 allereerste plaats — dat het der constitutionnelle partij met
 de verdediging *harer* beginselen op staatkundig en staat-
 huishoudkundig gebied ernst zou zijn, juist omdat het
 noodig is, dat tegenover de veelsoortige insinuatien,
 bij de verdediging van die beginselen geen oogenblik
 vergeten worde hoezeer de bedoeling zuiver en het
 middel daarmede in overeenstemming zij; omdat het
 hier geldt eene zaak van eed en plicht, daarom kun-
 nen wij van heiligen ernst spreken.

Wij doen dat zeldzaam, gaarne bekennen wij dit;
 want wij loopen met de godsdienst op staatkundig ge-
 bied, niet te koop, gelijk de Nederlander; de gods-
 dienst wordt door ons te heilig geacht, om haar te
 misbruiken.

Wij begeeren niet godsdienstiger te schijnen, dan
 wij zijn; maar wij getroosten ons liever den smaad
 en de verguizing, die ons zoo menigmaal ten deel valt
 van de zijde der zoodanigen, wier redenen meestal over-
 vloeijen van godsdienstige termen, omdat ze begrijpen
 daardoor beter invloed te verkrijgen bij de Natie; maar
 wier daden veelal een ander oordeel uitlokken.

Buitenland.

ALGEMEEN OVERZICHT.

Reeds gister is in verschillende dagbladen melding gemaakt van hoogst belangrijke overwinningen door de geallieerden in de Krim behaald. Gelijk men weet door eene dépêche van lord Raglan, waren de kolonnen van aanval door generaal Pelissier den 7 gerigt tegen de Mamilon-vert en de redouten van carenage.

De mamilon en de twee redouten werden door de Fransen genomen, en op denzelfden oogenblik namen de Engelschen een derde werk, dat de officiële dépêche cannières of carriers noemt, maar waarvan wij voor hiet eerst hooren spreken. De Mamilon-vert is, onze lezers zullen het zich voorzeker herinneren, die versterkte hoogte, welke zich voor den toren van Mamilon verheft en rondom welke in de maand April zoovele slagen geleverd zijn. Zij beheerscht den toren van Malakoff, tegen welchen nu voorzeker de eerste pogingen des belegeraars zullen worden gerigt. De redouten van de carenage zijn een weinig meer aan den rechterkant gelegen, aan het uiterste punt van den aanval, en beheerschen het voornaamste deel van de haven van Sebastopol.

Wat het derde werk betreft, dat is ongetwijfeld ter linkerzijde van den toren van Malakoff geplaatst, tusschen dien toren en de Redan want het is daar, dat de Engelsche aanvallen en, gelijk wij hierboven zeiden, waren zij het, die dat werk bemeesterden.

De Fransche bladen schijnen die inneming dezer verschillende posten te beschouwen als de belangrijkste overwinning, welke tot dusverre sedert den aanvang van het beleg, door de geallieerden is behaald. Het is nog niet bekend tegen welchen prijs en tegen welke opoffering zij verkregen werden, ook niet hoeveel de Russen ongeveer verloren hebben, alsmede niet of deze laatste bij den aanval een zoo krachtigen tegenstand betoonden als dien welchen zij bij het gevecht van 22—23 en van 23—24 Mei aan den dag legden; een tegenstand, waardoor die gevechten zeer moorddadig waren. Al deze bijzonderheden zullen later volgen.

Er is eene dépêche van generaal Pelissier dnl. 7 Junij, des avonds, bekend geworden, maar daarin wordt geene melding hoegenaamd gemaakt van het legerkorps, dat eene positie bij de Tschernaja gekozen heeft, waaruit men mag opmaken, dat het gerucht sedert eergister te Parijs verspreid, dat de geallieerden ook op dat punt eene belangrijke overwinning handlen behaald in een gevecht der kavallerie, op dwaling berustte. Althans wordt het tot dusverre door niets bevestigd en indien het feit juist ware, dan zou het niet te verklaren zijn, dat generaal Pelissier al ware het ook met een enkel woord, daarvan geen melding gemaakt had in zijne dépêche van den 7en.

Prins Gortschakoff heeft op zijne beurt aan zijne regering eene dépêche gezonden, welke eergister in het Westen bekend werd, maar die dépêche voert de dagteekening van den 6 Junij, en maakt slechts melding van de hervatting van het bombardement op dien dag tegen de plaats, ongetwijfeld om den aanval van den volgende dag voor te bereiden; zij zegt niets en kon ook niets zeggen van den aanval, welke eerst vier-en-twintig uren later plaats had. Prins Gortschakoff constateert, dat de batterijen der plaats bij het bombardement van den 6den, twee kruidmagazijnen der geallieerden hebben doen springen.

Zietdaar de nieuwstijdingen omtrent den oorlog. Ten aanzien der diplomatische aangelegenheden, bestaat volslagen gemis aan nieuwstijdingen. Eene dépêche uit Weenen, de dagteekening van eergister voerende, zegt wel, dat op dien dag ter beurze veel sprake was van eene volkomen overeenstemming tusschen Pruisen en Oostenrijk; doch dit is slechts een los gerucht, waarvan men de strekking niet wel vat.

Thans is bekend geworden het verslag van het Lagerhuis van Vrijdag, waarvan de telegraaf reeds de einduitkomst bekend maakte.

De discussie was dien dag niet op de hoogte der vorige dagen. De beide voornaamste redevoeringen, dien dag uitgesproken, waren van den heer d'Israëli en lord Palmerston. Men moet daaruit echter opmaken, dat beide reeds den uitslag der stemming voorzagen en begrepen, dat alle pogingen, om in een of anderen zin stemmen te winnen, weinig baten zouden. Men kan dan ook niet zeggen, dat die redevoeringen krachtig waren.

De uitkomst, onze lezers weten het, was de aanneming met algemeene stemmen van het amendement des heeren Haring.

Het zal onzen lezers, welligt, niet onwelkom zijn den tekst van dit amendement te kennen:

De Kamer, met leedwezen gezien hebbende, dat de conferentien te Weenen niet hebben mogen leiden tot beëindiging der vijandelijkheden, acht het van haren plicht, om H. M. met alle kracht te ondersteunen in de voortzetting van den oorlog, tot dat H. M., in overeenstemming met hare bondgenooten, een voor het land eervolleg en bekenden vrede moge erlangen.

Het gerucht van eene op handen zijnde vermeerdering van het Oostenrijksche leger, wint meer en meer veld. Men meldt, dat de Keizer van Oostenrijk vermoedelijk op 12 dezer naar Gallicie zal vertrekken, ten einde daar eene inspectie over de troepen te houden. De generaal v. Hess vertrok reeds den 9den.

In eene telegrafische dépêche uit Madrid wordt gemeld: De nieuw benoemde ministers hebben gister avond in handen der Koningin den eed afgelegd. Heden is reeds een Kabinetraad gehouden, om over eenige quaestien te beraadslagen en waarin ook ter sprake gebragt is het teedere punt van de ten-uitvoer-legging der desamortisatie-wet, welke, zoo als men weet, hoe langer zoo meer tegenwerking ontmoet.

Binnenland.

Staten-Generaal.

Tweede Kamer.

ZITTING VAN MAANDAG, 11 JUNIJ.

In deze zitting zijn de beraadslagingen over het ontwerp van wet tot afschaffing van den accijns op het gemaal voortgezet.

De heer HOYNCK v. PAPENDRECHT zegt, dat hij, na de in menig opzigt zoo belangrijke rede van den Minister van Finantiën zeer beknopt kan zijn. De loop, dien de discussie over het algemeen heeft genomen, heeft eenige teleurstelling bij hem doen ontstaan. Hij had verwacht dat het ontwerp vooral zou worden beschouwd: 1o. in betrekking tot de schatkist; en 2o. uit een staathuishoudkundig oogpunt. Ten aanzien van het eerste punt is hij niet teleurgesteld; maar wel wat aangaat het tweede, waaromtrent door de meeste Sprekers zeer weinig is aangevoerd.

Er is echter zoo veel te meer over de binnen- en buitenlandse politiek gesproken. Hij zal daarin niet treden of zich verdiepen in het onderzoek der vraag of de Regering al dan niet consequent te werk gegaan is. Hij zal alleen vragen, of het ontwerp, naar zijne beschouwing, in het belang der natie is. En dan moet hij verklaren, dat deze voordragt hem hoogst welkom was.

Spreker onderzoekt nu of de toestand der schatkist de voorgestelde afschaffing wettigt. Na al hetgeen de minister van Finantiën deswege gezegd heeft, zal hij slechts enkele bezwaren van sommige sprekers opnemen. Een hoofdbezwaar bij vele leden is, dat men te veel op de koloniale baten zal moeten rekenen. Dat is zelfs een hoofdbezwaar van den heer van Bosse. Spr. kan, niettegenstaande al het gezag, dat hij aan de finantiële kennis van den heer van Bosse toekent, dat bezwaar niet deelen, vooral niet na de rede van de beide ministers op Zaterdag jl., inzonderheid van den minister van Koloniën. Hij gelooft, dat het bezwaar van den heer van Bosse voortvloeit uit de eigenaardige voorzichtigheid van den oud-minister van finantiën.

Hij zal zich dus ten deze liever scharen aan de zijde van den verantwoordelijken Minister van Finantiën. Men heeft opgemerkt, dat de overschotten uitsluitend tot amortisatie moeten worden aangewend en dat men de toekomst niet bezwaren mag. Hij moet doen opmerken, dat ook wij reeds in die nalatenschap betalen. Juist de belasting, waarvan nu sprake is, benevens die op de brandstoffen, zijn na 1830 als gevolgen der buitengewone omstandigheden ingevoerd. Men moet daarbij niet vergeten, dat door het tegenwoordig geslacht reeds 53 mill. tot amortisatie besteed zijn. — Hij komt nu tot het hoofdpunt, of namelijk het gemaal bij voorkeur moet worden afgeschaft.

Hij is het niet eens met den heer van Lennep, dat ieder gelijkelijk in de belastingen moet dragen, maar hij is het wel eens met dat gevoelen, dat ieder naar mate van zijn vermogen moet bijdragen. Hij vraagt zich af, of dit bij ons het geval is? Als hij ziet den arbeider, wiens enig kapitaal bestaat in zijne geschiktheid tot arbeiden, waarvoor hij dan nog moet betalen, dan zegt hij, dat onze lasten niet in evenredigheid zijn. Bijna al de noodwendige levensbehoeften van den arbeider kan hij zich niet aanschaffen, zonder aan de schatkist daarvoor te betalen.

Eene andere opmerking bestond hierin, dat men liever den middenstand moest ontlasten, omdat die de meeste belangstelling verdiende en dat die het meeste gedrukt was. Inderdaad, men beleeft een zonderling schouwspel. Bij de behandeling van het voorstel der negen leden in 1853 voerde men den voorstanders tegen, dat zij de arbeiders niet zouden helpen, maar wel de meervermogenen en den middenstand, en nu men den arbeider helpen wil, zegt men weder, dat de middenklasse moet worden ontlast. Afgescheiden van deze herinnering, toont spr. aan, dat de mindere klasse door de afschaffing van den accijns op het gemaal, wel degelijk zal worden gebaat. Hij ontleedt eene opgave van de veraccijnsde tarwe en rogge over eene reeks van jaren, van 1834 tot 1853, voorkomende in het staathuishoudkundig Jaarboekje voor 1853, waaruit hoofdzakelijk blijkt, dat van 1834—1853 hij de geringere klasse voortdurend de neiging merkbaar was, om naar een goedkoop voedingsmiddel te zoeken. Dit blijkt tegelijk ook uit de vermeerdering van het aantal bunders, bestemd tot den bouw van aardappelen, de vermeerdering van het getal bunders voor rogge en de vermindering van het getal bunders voor tarwe. Daarbij komt nog, dat, naarmate het pauperisme toeneemt, het verbruik van sterken drank zich uitbreidt. Ook dit blijkt uit cijfers. Het voorstel moet dus ook aan de leden, die zoo zeer tegen dat kwaad ijveren, welkom zijn. Uit volle overtuiging zal hij stemmen voor het ontwerp.

De heer MEIJLINK ontwikkelt zijne goedkeurende stem. In den aanvang zijner rede komt hij op tegen het verwijt, tot de voorstanders gerigt, wegens zucht naar populariteit. Hij, die nimmer, om eenige betrekking te erlangen eenige poging heeft aangewend, werpt zoodanige verwijtingen verre van zich af. Hij treedt in eene breedvoerige ontwikkeling der gronden, waarom hij de voordragt beaamt, en waarom hij die zeer doordacht, zeer wijs en zeer doeltreffend beschouwt, terwijl hij daarentegen de heftige bestrijding zeer ondoordacht en zeer onvoorzigtig aanmerkt. Dit betoog sluit zich dus natuurlijk aan dat der overige voorstanders.

Zijne hoofdstelling is, dat de afschaffing van den accijns op het gemaal niet alleen noodzakelijk en nuttig, maar

ook verplichtend is, omdat het een feit is, dat sedert jaren meer aan belastingen is geind dan voor de huishouding van den staat wordt gevorderd, zoodat de grens van belastingheffing is overschreden. Hij doorloopt in zijne rede argumenten van vele bestrijders der wet en beantwoordt hen. Vooral verwijt hij aan de anti-revolutionnaire partij de wijzen waarop zij dit ontwerp bestrijdt, namelijk met opoffering van den eerbied, dien men aan gestelde magten en aan het gezag verschuldigd is.

Hij voegt dit die partij toe, vooral met het oog op de voorwaarden van ondersteuning of bestrijding, die zij aan het Ministerie gesteld heeft, en hij meent, dat die partij steeds de onderdrukking wil van een deel der bevolking, dat lang gedrukt was en wordt. Voor het ontwerp brengt hij nog tot aanbeveling van het voorstel zelf bij, dat het is regtvaardig, stelselmatig, ten behoortlijken tijde worden gedragen en zonder gevaar voor den staat. Regtvaardig, omdat de mindere klasse onderdrukt is en brood eene eerste levensbehoefte uitmaakt. Stelselmatig, omdat daardoor knellende banden en formaliteiten zullen wegvallen. Tijdig, omdat de toestand der finantiën de afschaffing gedooft, of gegrondde hoop bestaat, dat die toestand gunstig blijven zal. Ook het equivalent acht hij voldoende, terwijl het de mindere klasse niet zal drukken. De burgerklasse zal dan door met slechts eenige centen worden getroffen, maar zal meer gebaat dan gedrukt worden. Hij beschouwt het ontwerp niet als gevaarlijk voor het vaderland, omdat de belastingen meer billijk en evenredig zullen worden gedragen, en omdat door deze afschaffing de eendragt en tevredenheid in het vaderland zullen worden bevorderd.

De heer BAUD zal in geene politieke beschouwingen treden noch wat het buitenland noch wat het binnenland betreft. Hij zal ook niet onderzoeken of het Ministerie de oppositie op sleptouw is genomen of niet. Hij zal alleen twee punten behandelen, namelijk: 1o. of de accijns op het gemaal het eerst moet afgeschaft worden; en 2o. houding der Regering tegenover de koloniale bijdragen.

Volgens het eerste punt zegt Spr., dat zijne theorie ten aanzien van het belastingstelsel is, dat onze maatschappelijke en finantiële toestand medebrengt, dat alle klassen naar evenredigheid, moeten bijdragen tot de staatslasten en dat wij dus directe en indirecte belastingen noodig hebben de laatste ook ten gemakke der mindere klassen. Wat de voorkeur der afschaffing van den accijns op het gemaal betreft, hij heeft daaromtrent de meest tegenstrijdige formatien ingewonnen, die daarop nederkomen dat daar waar de ambtenaren welwillend zijn, de belasting niet haat is. Maar hij heeft toch de discussien willen afwachten voor zijne stem te bepalen.

Ook daarin heerscht dezelfde tegenstrijdigheid en verschil; argumentatien staan tegenover argumentatien; er is veel voor en ook veel tegen het ontwerp. Uit dezen strijd kan hij ook geene vaste overtuiging putten. Toen de heer Schimmelpenninck voor de wet sprak, dacht hij ze aan te nemen; maar toen de heer van Rappard sprak, was hij weder geneigd het ontwerp af te stemmen; toen de Minister van Buitenl. Zaken het ontwerp verdedigde, wilde hij het weder aannemen, maar toen de heer Rochussen het bestreed bestond bij hem weder het tegendeel.

Het ergste van alles was, dat de heer Schimmelpenninck eenmaal de wet op het gemaal ten sterkste had verdedigd. Hij heeft toen de stelling, die veelmalen in de discussie gehoord is, tot grondslag van zijn onderzoek genomen, namelijk dat de arbeid vry moet zijn; maar daartegenover stond weder het gevoelen van geachte staatsmannen, dat de belastingen den arbeid bevorderen, want dat zij den prikkel tot arbeid zijn. Zijne conclusie is, dat aan beide zijden overdrijving bestaat, maar als hij in aanmerking neemt, dat op de afschaffing van belastingen sterk door Reg. wordt aangedrongen, en dat er reeds zooveel overzeggend is, maar hovenal dat die belasting, weder, zoo noodig met gemak kan worden ingevoerd, dan zou hij geen bezwaar zwaar in het nemen der proef zien; want dan zou men kunnen zien of de broodprijs daardoor zou verminderen of de broodfabricatie er door verbeterd zou worden. zou dan de ondervinding kunnen raadplegen.

Maar sprekers voorwaarde is: of wij ons in de toestand van afschaffing bevinden, en of er meer aan belastingen betaald wordt dan voor de staatsbehoeften noodig is; dat is, naar spr. meent, niet het geval; want de uitgaven bedragen jaarlijks 72 miljoen guldens, en de belastingen, door de natie opgebracht, beloopt slechts 60 miljoen.

Er wordt dus 15 miljoen minder aan belastingen opgebracht dan de behoeften van den Staat medebrengen; dit brengt hem tot het 2de hoofdstuk zijner rede, *koloniale finantiën*. Spr. treedt hierbij, ook in verband met de rede van den Minister van koloniën, in een uitvoerig overzicht der koloniale finantiën, uit het oog hebbende van de opbrengst, de wijze van beheer, het totziet excedent, enz.

Het doel daarvan is om aan te toonen de onzekerheid en wisselvalligheid der koloniale baten en, bij verder voorttrekking, het onvoorzigtige om op die baten te rekenen. Sedert 10 jaren was dit een financieel axioma; de opvolgende Regeringen erkend en gehuldigd. Men beschouwde dat axioma als een hinderpaal in de finantiënrenbaan.

Doch sedert 1853 week men er langzamerhand af. Reeds het voorstel der 9 leden was op de ruime koloniale bijdragen gebaseerd, en zoo is het ook met al de later gedane voorstellen. Intuschen moet Spr. de volgende merken, dat het eigenlijk territoriaal excedent is, dat het slechts 2½ miljoen bedraagt.

De artt. 55—60 van het nieuw regerings-reglement

zullen in de uitvoering, veel geld kosten, namelijk door de verbetering der cultures en der heerdiensten, en door het billijker maken der landrente. Als hij dit alles in aanmerking neemt, dan volgt er uit, dat het territoriaal expedient der O. I. kolonien niet het gevolg is van de belastingen, maar van de commerciële winsten van den Staat. Hij wijst vervolgens op de wisselvalligheid der prijzen van de groote stapelproducten. Uit de lijst der koffijprijzen van af 1829—1853 blijkt, dat er in die prijzen regelmatige en vloed plaats heeft, maar dat daarin geene voortdurende regelmatige rijzing is. Op dit oogenblik is er rijzing in die prijzen, maar het ligt in den aard der zaak, dat op rijzing daling moet volgen. Zoo is het ook het geval met de middenprijzen van het tin. Nu erkent Spr. wel, dat de Min. die opbrengsten matig neemt, en dat hij dus voorzigtig handelt, maar zijn doel is om, bij het wijzen op die wisselvallige prijzen, te waarschuwen tegen der indruk dien de reden van den Min. van Kol. van Zaterdag 11., zou kunnen maken, alsof men namelijk zoo geheel zeker op de hooge opbrengsten der producten kan rekenen. De slotsom van zijn betoog is, dat het grootste deel der O. I. bijdrage bestaat uit onzekere precare, commerciële winsten, die veranderlijk zijn. Daarbij komt nog de merkwaardige omstandigheid, dat de residenten klagen over gebrek aan geschikte gronden voor aanplanting van koffij, om dat dus die teelt in de eerste jaren beperkt zal zijn, alhoewel dat men daarop niet zooveel kan rekenen als men dat nu doet. Zijn denkbeeld is, dat wij terug moeten tot het beginsel van 1843 om het precare der koloniale baten voor oogen te houden en geene belastingen af te schaffen door te veel op die baten te rekenen. Spr. wil de overschotten als zij er zijn, niet, allen tot amortisatie gebruiken, maar het is onwaar te zeggen, dat de natie meer betaalt aan belastingen dan hare behoeften vereischen; die onwaarheid kan niet genoeg herhaald worden. Vooral is zijn doel, bij de schets van het precare der Oost-Indische baten, om de drift naar nieuwe afschaffing te temperen. Men wil den arbeid vrijmaken, spr. heeft daar niets te zeggen, maar hij moet toch opmerken, dat het verwonderlijk is, dat zij, die voor vrijen arbeid zijn, dien juist willen verkrijgen door de vruchten van den gedwongen arbeid. Integendeel zou hij een deel der commerciële winsten wenschen te besteden aan de verbetering van den toestand der Indische bevolking. Zijne slotsom is, dat de afschaffing van den accijns op het gemaal hem niet voorkomt zeer bezwaarlijk te zijn, het behouden er van komt hem ook niet gevaarlijk voor. Er heerscht overdrijving beiderzijds; hij is niet tegen het nemen der proeven, maar hij verbindt daaraan deze voorwaarden, om ten aanzien der koloniale financiën, een beter beginsel aan te nemen en terug te keeren tot het axioma sedert 1843 door de Regeringen als regeringsbeginsel op den voorgrond gesteld, namelijk om den Staat niet afhankelijk te maken van wisselvallige baten, en om een deel der bijdragen uit de Oost, tot ontlasting van den Javaan te bezighen. Zijne stem zal afhangen van de hieromtrent te geven inlichtingen door den Minister van Kolonien. De heer VAN BÖSSE zal zich (om niet de discussiën al te zeer te rekken) alleen bepalen tot eene korte beantwoording aan den Minister van Financiën. Spr. meent, dat er zeer goede redenen bestaan, waarom de drie vorige Ministers van Financiën zich verklaard hebben tegen de wet, omdat daarbij al te veel op de O. I. baten werd geteld; intusschen de ondervinding van alle drie was van dien aard, dat zij voorzigtig moesten zijn op dit punt. De tegenwoordige Min. van Financiën was de gelukkigste van allen; want de vorigen moesten hun best doen, om de schatkist te vullen: de tegenwoordige heeft alleen op middelen te rekenen om de schatkist leeg te maken. Spr. geloof niet, dat de weinige opcenten, die nu meer zullen worden geleverd, niet zullen worden gevoeld; hij is van het tegendeel overtuigd. Ook bij plotselinge heffingen heeft men steeds gezegd: eenige opcenten meer of minder, dat zal men niet voelen, en op die wijze zijn de opcenten plaatselijk op schrikbarende wijze geklommen. Verder beantwoordt Spr. eenige andere, meer ondergeschikte punten, die de Min. van Financiën had aangevoerd, en wijst daarna aan, dat men, volgens zijne berekening, nog altijd 7 à 8 ton gouds noodig zal hebben, hoven en behalve de 14½ miljoen der gewone koloniale bijdrage; en dat acht Spr. niet zeer raadzaam. Ook Spr. behoort tot de partij, die hervorming wil van het belastingstelsel, maar ook tot hen die geen milde groep willen doen in ons finantiezen. Hij gaat tevens niet zow ver als die bestrijders, welke meenen, dat men tegenstand tegen de wet grondt zich eeuwigdij op de afkeuringwaardige houding der Regering, ten aanzien van de koloniale bijdragen. Het laatste standpunt der schatkist was, dat zij onafhankelijk was van de koloniale bijdragen; in 1856 zou men ze niet alleen noodig hebben, maar ook nog dan dat. Zietdaar een gevaarlijke weg, die was ingelagen en die door Spr. wordt afgekeurd. Spr. vraagt of de Regering zich wil verbinden, om voor 1856 in geen geval meer te eischen van de kolonien, dan wat zal Spr. over zijne bezwaren heen stappen, en als een dwijls zijner aucto, om zijne medewerking te verleenen, stemmen vóór de wet. De heer THORBRÖKE wenscht te spreken op die wijze, dat zijne rede geene aanleiding geve tot verlenging van de discussie. Spr. wil de wet beschouwen afgescheiden van de personen, van de rigting en van de bedoelingen van dit Ministerie. Hij vindt geen bezwaar om een voorstel te on-

dersteunen, dat in zijne rigting is, al komt dit ook van een Ministerie, waarvoor hij geene sympathie kan hebben. Het is hem groote voldoening genoeg, dat hij en zijne partij voorstellen deden in het belang der regering: geene betere rechtvaardiging kan hen wedervaren dan hun nu van de zijde der Regering is te heurt gevallen; en nooit is beter dan thans uitgekomen het nut eener parlementaire oppositie, die zich niet bepaalt tot critiseren, maar drijft tot handeling, tot verbetering. — Wat de rede betreft des Min. van financiën, hij had die niet genoeg gehoord: zij had bij hem een gunstigen indruk gemaakt en wat er in ontbrak was het gevolg van des Ministers meening, dat dit voorstel als een op zich zelf staand voorstel moest beschouwd worden. Een punt wilde Spr. slechts releveren: 't is, dat hij vroeger zou gezegd hebben dat een moedig ministerie en eene moedige Kamer het gemaal kon afschaffen, zonder equivalent. Spr. geloof niet, dat hij zoo iets ooit heeft gezegd, zijne handelingen, zijne voorstellen pleiten er dan ook voor, dat hij bedachtzamer en gematigder was dan de Regering. Spr. neemt vervolgens kort eenige punten op uit de rede van den Min. van Buitenlandsche Zaken, om aan te toonen, dat deze minister zich kwalijk beroemen mag te behooren onder de afschaffers van belastingen, of dat hij zelden of niet gelegenheid heeft gegeven om van zijn zin tot voortuitgang, waarop hij zich beriep, getuigenis te geven. Tot het voorstel zelf komende, zegt Spr., dat hij zich tegen misverstand dient te vrijwaren en daarom duidelijk zich te verklaren waarom hij deze wet zal goedkeuren. Hij ziet er namelijk in: het beginsel van zuivering van ons belastingstelsel van die elementen, welke onze nijverheid drukken. Het is Spr. niet hoofdzakelijk om afschaffing te doen; maar om beginselen, van welke men wil uitgaan tot verbetering van het belastingstelsel. Hij wenscht geene socialistische kunstmiddelen; maar ook niet, dat ons belastingstelsel de natuurlijke werking der volkshuishouding kome storen. Spr. beschouwt vervolgens het voorstel en ondersteunt het 1o. in het belang van de arbeidende klasse; 2o. in het belang der geheele maatschappij en in het bijzonder van de nijverheid; 3o. in belang van de financiën van den Staat. [Wij hopen morgen de uitnemende rede van den Spr. uitvoering te kunnen mededeelen.] De heer SLOET wijst er op, hoe nog 14 redenaars zijn ingeschreven, en hoe nog anderen wenschen te repliceren; en daar er nog vele andere werkzaamheden zijn te verrigten stelt Spr. voor, om morgen ten 10 ure aan te vangen in plaats van ten 11 ure. De Vergadering besluit dienovereenkomstig, waarna zij uiteengaat, na alvorens eenige rapporten te hebben aangehoord. De overeenkomst met België tot regeling der voorwaarden waarop de consulaire agenten van dit Rijk in de voornaamste havens der Nederlandsche kolonien zullen worden toegelaten, luidt aldus: (Vervolg en slot.) Art. 10. De consuls-generaal, consuls, vice-consuls en consulaire agenten kunnen, voor zoover de uitlevering van deserteurs van Belgische koopvaardij- of oorlogsschepen bij tractaat is bedongen, de hulp der plaatselijke overheid inroepen, tot het aanhouden, gevangen nemen en in verzerde bewaring houden van deserteurs dier schepen; zij wenden zich te dien einde tot de bevoegde ambtenaren en eischen de gezegde deserteurs schriftelijk op, mits uit de scheepsregisters, mensterrollen of ieder ander authentiek stuk bewijzende, dat de opgeëischte personen behoord hebben tot de manschap. Wanneer de opeisching op deze wijze is gestaafd, wordt de uitlevering toegestaan. De plaatselijke overheid is gehouden, gebruik te maken van al de middelen in hare magt, ten einde de uitlevering der deserteurs geschiede. Na hunne aanhouding worden deze deserteurs gesteld ter beschikking van de gezegde consulaire ambtenaren en kunnen op aanvraag en op kosten van degenen die hen opeischen, worden opgesloten in de openbare gevangenis, ten einde te worden gezonden naar de schepen waartoe zij behooren, of naar andere schepen van dezelfde natie. Indien zij echter binnen drie maanden na den dag hunner aanhouding niet teruggezonden zijn, worden zij in vrijheid gesteld en kunnen zij om dezelfde reden niet wederom in hechtenis worden genomen. Het staat echter vast dat, indien de deserteur bevonden werd eenige misdaad, wanbedrijf of overtredingen te hebben gepleegd, zijne uitlevering kan worden uitgesteld tot dat de betrokken rechtbank uitspraak hebbe gedaan en deze ten uitvoer gelegd zij. Art. 11. Wanneer een Belgisch burger komt te overlijden zonder bekende erfgenen of uiterste wilsuitvoerders na te laten, geven de Nederlandsche ambtenaren, die krachtens de wetten der kolonie met het beheer van den boedel zijn belast, daarvan kennis aan de consulaire ambtenaren, ten einde de noodige mededeeling aan de belanghebbenden te doen gewoeden. Art. 12. De consuls-generaal, consuls, vice-consuls en consulaire agenten hebben als zoodanig, voor zoover de Belgische wetgeving zulks toelaat, het recht om tot scheidsmannen te worden benoemd in de geschillen, die tusschen de bevelvoerders en de manschap der Belgische schepen mogten ontstaan, en zulks zonder tusschenkomst, der plaatselijke overheid, tenzij het gedrag der manschap of van den bevelvoerder van dien aard zij geweest, dat het de orde en rust van het land kunne storen, of dat de consuls-generaal, consuls, vice-consuls en consulaire agenten den bijstand inroepen der gezegde overheid, om hunne uitspraken ten uitvoer te leggen of het gezag daarvan te handhaven.

Het staat echter vast dat deze bijzondere vorm van rechtspleging of van uitspraak door scheidsmannen aan de twistende partijen het recht niet ontnemt om daarvan, na hunne terugkomst, bij de regerlijke magt van hun eigen land in hooger beroep te komen, wanneer de wetgeving van dit laatste haar dat recht toekent. Art. 13. De consuls-generaal, consuls, vice-consuls en consulaire agenten, die geen onderdanen zijn der Nederlanden, die, op het oogenblik hunner benoeming, niet als ingezetenen gevestigd zijn in het Koninkrijk der Nederlanden of zijne kolonien, en die, behalve die van consul, geen betrekking hebben of geen beroep of handel uitoefenen, zijn, voor zoover in België dezelfde gunsten aan de consuls-generaal, consuls en vice-consuls der Nederlanden zijn toegestaan, vrijgesteld van de inkwartiering, van de personele belasting en daarenboven van alle lands- of gemeentelijke belastingen, die worden aangemerkt als van personeel aard. Deze vrijdom kan zich nimmer uitstrekken tot de in- en uitgaande regten of andere indirecte of reële belastingen. De consuls-generaal, consuls, vice-consuls en consulaire agenten, die geen ingezetenen of erkende onderdanen zijn der Nederlanden, maar die, gelijktijdig met hunne betrekking van consul, eenig beroep of eenigen handel mogten uitoefenen, zijn gehouden de lasten te dragen en de regten en belastingen te voldoen, even als alle Nederlandsche onderdanen en andere inwoners. De consuls-generaal, consuls, vice-consuls en consulaire agenten, die onderdanen zijn der Nederlanden, maar aan wie is toegestaan eene consulaire betrekking waar te nemen, door de Belgische Regering opgedragen, zijn gehouden alle regten en belastingen van welken aard ook te voldoen. De Belgische consuls-generaals, consuls, vice-consuls en consulaire agenten genieten in de Nederlandsche kolonien alle andere voorregten, vrijstellingen en vrijdommen, die in het vervolg aan de agenten van gelijken rang van de meest bevoordeelde natie mogten worden toegestaan. Art. 15. De tegenwoordige overeenkomst zal van kracht blijven gedurende vijf jaren, in te gaan met de uitwisseling der bekrachtigingen, welke zal plaats hebben binnen den termijn van twee maanden, of zo mogelijk vroeger. Ingeval geene der contracterende partijen twaalf maanden vóór het verloop van den gezegden tijd van vijf jaren haar voornemen te kennen geeft om de werking er van te doen ophouden, zal de overeenkomst gedurende nog één jaar van kracht blijven, te rekenen van den dag waarop de eene of andere der partijen haar zal hebben opgezegd. * Gravenhage, 11 Junij. Z. M. heeft ter toekenning van eervolle belooningen ter zake der in de maanden Julij en Augustus 1854 plaats gehad hebbende krijgsverrigtingen in de Wester-afdeeling van Borneo, alsnog benoemd, tot ridder der 4de klasse van de Militaire Willemsorde, den fourrier der infanterie bij het leger in Nederlandsch Indië J. H. C. F. Ahrens; en ter toekenning van eervolle belooningen, ter zake van de in 1853 en in Mei en Junij 1854 plaats gehad hebbende krijgsverrigtingen in de Wester-afdeeling van Borneo, voor zijne verrigtingen in 1854, alsnog bij afzonderlijke dagorders, zoo in Nederland als in Indië, eervol doen vermelden den kanonnier der 3de klasse van het wapen der artillerie bij het leger in Nederlandsch Indië, G. Picard. Z. M. heeft aan den, op verzoek, onder toekenning van recht op pensioen, eervol uit Zr. Ms. militaire dienst ontslagen kapitein der infanterie van het Indisch leger G. F. Giltay, vergunning verleend tot het blijven dragen van de activiteits-uniform van het wapen, waarbij hij laatstelijk heeft gediend. Z. M. heeft, op verzoek, aan den luit.-kol. der infanterie van het leger in Oost-Indië P. Wetzelaar, zich schrijvende Wetzelaar, thans met verlof hier te lande aanwezig, eervol ontslag verleend uit Zr. Ms. militaire dienst, onder toekenning van pensioen. Tot vervulling der vacature van eene der predikantsplaatsen bij de Hervormde gemeente te Leerdam (Zuidholland), zijnde eene Koninklijke collatie, is, de benoeming uitgebragt op den heer J. C. Diehl, predikant te Lichtevoorde. * In de zitting van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van eergisteren, heeft de commissie van rapporteurs voor het wetsontwerp tot vaststelling van hoofdstuk VIII der staatsbegroeting voor 1855 (Marine) reeds haar eindverslag daaromtrent uitgebragt. De Kamer heeft bepaald, dat de beraadslagingen over dit wetsontwerp later zullen worden vastgesteld. * Z. K. H. prins Hendrik is uit het groot-hertogdom Luxemburg in deze residentie teruggekeerd. * Tengevolge van de rijzing der graanprijzen, is het maximum van den prijs van het brood bepaald als volgt: gebuild tarwebrood 35 cents, het gedeeltelijk gebuild en ongebuild tarwebrood 29 cents, roggebrood 16½ cents het Nederl. pond. Doch vermits de uitkeering uit de spaarkas, ter voorziening in de buitengewone duurte van het brood, plaats heeft voor de beide eerste broodsoorten ieder tot 2 cents en voor de laatste broodsoort tot 1½ cent, blijft de prijs voor de ingezetenen bepaald: het gebuild tarwebrood 33 cents, het gedeeltelijk gebuild en ongebuild tarwebrood 27 cents en het roggebrood 15 cents het Ned. pond. * In deze residentie zijn aangekomen en aan het hôtél de Bellevue afgestapt Signor Beldorebus en familie, directeur van het doofstommen-instituut te Carro; Mr. Inae, staats-ingenieur van Soerabaya, met gevolg, gaande naar Duitschland; Mr. W. Caniffs Brooke, Esqr. met familie van Engeland.

